

Der har ligeledes i Kommissionen været peget paa, at det — ud over den Mulighed, der er for at afskedige en Præst paa Grund af Forhold, der omfattes af Statstjenestemandslovens §§ 60 og 61, eller fordi Præsten har vist sin Uegnethed til overhovedet at beklæde Præstestilling — kunde være ønskeligt at have en Hjemmel til fra en Menighed at fjerne en Præst, der vel i og for sig ikke mangler Betingelsen for at kunne virke i Præstegerning, men for hvis Vedkommende det efter længere Tids Erfaring har vist sig, at der slet ikke foreligger Mulighed for, at der kan komme Føling mellem ham og Menigheden, hvorfor de kirkelige Myndigheder maa finde det uforsvarligt ikke at foretage et Skifte. Dersom Reglerne for Besættelsen af Præsteembeder var de samme som i Statstjenesten, vilde den naturlige Udvej i et saadant Tilfælde være at forflytte den paagældende Præst, men da denne Fremgangsmaade ikke lader sig anvende, har man ønsket optaget en Bestemmelse i Præstelønningsloven af følgende Indhold:

»Dersom Kirkeministeren efter Indstilling af Biskoppen og Provsten skønner, at en Præst, der har været i sit Embede i en Aarrække, ikke har formaaet at skabe det Grundlag, der er fornødent, for at en præstelig Gerning kan lykkes, og at det maa formenes, at hans Forbliven i Embedet vil være en Hindring for det kirkelige Liv der paa Stedet, kan han, hvis Præsten ikke opnaar Forflyttelse til andet Embede, afskedige Præsten med Ventepenge i 3 Aar. Faar Præsten ikke inden Udløbet af denne Tid andet Embede, tillægges der ham Pension efter Loven«.

Det betones, at Skønnet og Afgørelsen her er henlagt til de kirkelige Myndigheder, der — foruden at se paa Hensynet til Menigheden og det kirkelige Arbejde i denne — staar som naturlige Værger for Præsten, saaledes at den her anviste Udvej kun benyttes, naar Vejen med Forflyttelse til andet Embede ikke har vist sig farbar, og Opretholdelsen af den bestaaende Tilstand i Længden skønnes uforsvarlig.

Kommissionens Flertal mener i og for sig at maatte erkende, at Tanken er rigtig, men paa den anden Side har man ment, at det i dette Tilfælde drejer sig om Løsningen af et saa vanskeligt Spørgsmaal, der kun i ringe Grad er af lønningsmæssig Karakter, at det maa være betænkeligt for en Lønningskommission at stille Forslag om, hvorvidt en Bestemmelse af den paagældende Art skal optages i Loven, og hvorledes den i saa Fald bør udformes. Kommissionen har derfor ment at burde nøjes med under denne Form at fremdrage Spørgsmaalet til Overvejelse.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer bemærkes følgende:

Til §§ 2—4.

I Provinsens nuværende 3 Lønningsklasser er ca. 1340 Embeder som Sognepræst, fast Andenpræst eller residerende Kapellan fordelt med 340 Embeder i højeste, 800 i mellemste og 200 i laveste Lønningsklasse. Kommissionen foreslaar, at 60 af disse Embeder henføres til den nye 1. Lønningsklasse, og at der foruden de i den nye 2. Klasse tilbageblivende 280 Embeder hertil yderligere oprykkes 120 Embeder, saaledes at Antallet bliver 400. I den nye 3. Lønningsklasse, der er dannet ved Sammenlægning af de nuværende 2 laveste Lønningsklasser, der begge er Bundklasser, placeres altsaa ca. 880 Embeder.

Til § 5.

Antallet af Embeder i denne Klasse er for Tiden 63.

Af Præsteforeningen er der fremsat Ønske om, at Betegnelsen »fast Hjælpepræst« maa ophøre at blive anvendt, og de paagældende Stillinger omdannet til